BLOMMOR PÅ VÄGEN.

Till Svenska Canada-Tidningen.

Herr Redaktör!

Som nu tiden snart är till ända för detta år med tidningen, så sänder jag härmed en money-order på 2 dollar för året 1926—27 till den 1 juni. Får på samma gång tacka för det gångna året och tillönska eder en god och lycklig framgång. Roligt att se att tidningen blivit så stor och rik på gott läsestoff o. även den roliga demonstrationstavlan var rätt så trevlig. En hjärtlig hälsning till lotsgubbarna Dahl och Hägglund som lotsat fram tidningen till den storlek den nu har, utan både flygmaskin och ballong.

Vänligen.
Mrs. C. J. Johnson.
Prince Rupert, B. C.

ETT ERKÄNNANDE.

Ärade herr direktör!

Det mål, för vilket Ni under många, långa och strävsamma år av arbete och omtänksamhet, arbetat, har nu gott i uppfyllelse i och med att Svenska Canada-Tidningen och Norröna blivit utvidgade till 12-sidiga tidningar. Vems förtjänsten är, att så blivit fallet, ligger i öppen dager, och jag vill med anledning av den remarkabla händelsen uttala min oförbehållsamma högaktning åt Eder sega ihärdighet samt mina bästa gratulationer för att målet nåtts.

Med utvidgningen av dessa båda tidningar öppnas en ny aera i den svensk- resp. norsk-canadensiska pressens historia av största betydelse för bibehållandet av skandinavisk anda bland representanter av vårt folk.

Ännu återstå väl svårigheter och stormar att utkämpa; dock kan framtiden nu ses an med stor optimism och arbetet mot ytterligare mål, människan alltid instinktivt vill uppställa, gå betydligt lättare.

Benäget mottag mina allra hjärtligaste välgångsönskningar.

Jag har äran teckna
med utmärkt högaktning
Y. W—n.

FRÅN SVERIGE.

Svenska Canada-Tidningens redaktion och läsare.

Då jag har förmånen att räknas till Eder tidnings läsare ser jag i ordet fritt inlägg för o. emot förbudsfrågan och vilka artiklar aldrig sakna "professorns" signatur och varför inte, då som synes hans professors titel där har sin högsta uppgift att bita omkring sig och med sin penna söka påtvinga läsekretsen sin övermänskliga visdom särskilt i förbudsfrågan. Som det är i Sverige så är det helt simpelt ett fiasko att det löntagande elementet inom nykterhetsrörelsen ej vågar föra saken till en andra folkomröstning. Jag skall nu anföra några erkännanden från deras egna affischer som lyda: "Spritfloden stiger". "Brännvinsförbrukningen är 1922: 25,7; 1923, 26,3; 1924, 28,4; 1925, 29,6 millioner liter. Ölförbrukning: 1922, 120,8; 1923, 137,7; 1924, 135,3; 1925, 141,6 millioner liter. Nu skola vi granska nyttan av vårt svenska Brattsystem som vi välsignats med? Nu är det för det första så att alla län äro tilldelade 4 l. per motbok i månaden i sagda län o. norröver erhålles endast 2 l. per motbok och månad. Varför? Jo, därför att detta löntagande element lyckades få största antalet tanter med i ringen för omröstningen. I de nordligare länen skall motboksinnehavaren plikta med 2 liter i månaden. Att systemet är ett gottycklighetssystem kan bevisas av följande, då min motbok indrogs fick jag det meddelandet från den höge direktörens egen mun att han kunde helt indraga eller frigiva boken (ett envälde som i alla andra länder är för länge sedan avskaffat) "to hang a man before he is found guilty is a dirty spot on a country", men det är just vad som göres här utan något hörande eller möjlighet till upptäckt av angivaren så att han mätte få svara för riktigheten eller bliva straffad för angivelsen finns ingen möjlighet, det fordras blott att någon blir angivare och därmed indrages boken. Vad mig och min bok beträffar kan sägas att jag varken i Sverige, U. S. A. eller Canada på något vis varit utsatt för missbruk av spritdrycker eller därmed förnärmat någon eller sålt något därav, eller hur stor familj som därav har förminskad brödtillgång då jag är ensam person, betalt mina skatter under bokens giltighetstid, så här ligger ju kartan klar för våra svenska goodtemplares godtycklighetssystem, skapat av vår Ivan Bratt, vars namn det bär. Vill läsaren ha en sådan diktatur, var då medhjälplig därtill och vad mera om dess obefogade existens må sägas att pilsner är fritt, motböcker kan lånas av varandra, extra tilldelningar verkställas om man kan nog behaga höge herr direktören. Smuggelsprit och hembränt kan köpas som i stället för skatt därå staten ådrager sig en till stora summor gående kostnad i jagandet och upptäckandet. Vad spritfrågan i Sverige gäller kunne pres. Lincolns ord få det riktiga begreppet: "You can fool the people once but no more." detta kan alla fantaster i nykterhetssaken gömma i sitt hjärta. Ser även i tidningen att vår lille Ivar, som en gång var en liten stjärna med för arbetaren stora förhoppningar att bliva ett stort ljus men som av arbetets vedermödor domnade i högerns och socialdemokratiens gemensamma fälla, vafit till U. S. A. och blivit besviken på den ärebetygelse hans fantiserande hjärna drömt om. Å ja, litet smäll på fingrarna då man i maklighet slöar till skadar ej, min käre Ivan.

Nisse.

EN DRÖM

Träden äro döda och torra. Några falla av sig själva men gå inte riktigt ned till marken, och jag ser mig om för att finna några andra att fälla på dem och får se några torra tallar stå på en hög smal ås, och jag säger: Huru skall jag finna fotfäste och komma upp där för att få ned de döda träden på de andra? Åsen var mycket hög och brant på båda sidor, och träden jag ville hava ned stodo mitt på åsen, och därför predikar jag och säger:

"Huru länge skolen I, som ären döda och torra, stå kvar däruppe och bortskygga solen för andra, nu när I ären dödens barn? Eller tron I, att I för alltid skolen borttaga ljuset för andra, eller tron I, att I haven kommit så högt, att ingen kan få eder därifrån? I haven nu länge nog haft andra träd och plantor under edra fötter och haft solsken och glädje, när I med edra mörka skuggor haven pinat och dödat andra. I ären icke värda mitt arbete, ty nere på jämna marken finnes det nog och mer än nog torrt bränsle(så kanske att jag låter eder stå, tills Herren Gud sänder ett stormväder över eder, vilket skall bortsopa eder både kvist och rot, och när orkanen fattar eder och skakar eder, så ha edra rötter så litet fäste, att I mästen giva vika, ty edra rötter hava mycket litet att fästa sig vid, och döden har medfört maskar, som uppäta edra rötter, och när I fallen, är ingen, som tager eder i sina armar, annat än de som I hela edert liv haven frånrövat lycka och solsken, därför blir edert öde värre än deras, ty de voro vana vid mörker och liten utsikt i världen, men I — eder höga ås skall synas eder förskräckelig att falla utanför, och I skolen falla i samma hög som de, vars toppar ha varit under edra fötter. Därför om jag går upp till eder höga plats, så kommer jag för att taga eder till bränsle. Men om jag finner en älsklig planta, så vill jag taga henne ned av den höga och farliga ställning hon har på åsen och plantera henne på fasta marken. Den fasta och jämna marken är en plats, varpå alla träd och plantor böra växa. Lyssnen till mig, I träd, som haven sökt eder en hög plats att stå på — det vore bättre för eder och andra, om I flyttaden ned och den höga åsen bleve jämnad med den övriga marken. Mitt råd är därför: Växa på jämn mark, och se till, att du inte står för nära andra plantor, så du förkväver dem eller stjäl deras näring ifrån dem. Utrymmet är stort för goda träd, när döda och halvdöda äro borta. Och så varnar jag eder träd: Varen friska och växen och bliven stora på en jämn mark, ty om I frodens och bären god frukt och edra toppar synas på längt håll över de andra träden, så haven I ju också blivit, vad Gud ville, att I skullen bliva, nämligen starka, friska och goda, fruktbärande träd och plantor efter var sin sort; men jag ser endast några få, som ha litet liv, och det ser ut som om eder omgivning försöker att döda eder. Ty jag ser döda och torra träd falla på eder och med sina sjuka och döda styggheter vilja nedbryta, vad som ännu är kvar av liv i eder, och jag beklagar eder därför, att I som träd ej kunnen undfly min yxa, ej heller elden, som torrheten och döden medför."

Vänner, denna syn i min dröm är, enligt vad jag kan förstå, en profetisk syn och syftar på en nära framtid. Ty först blev jag kallad röd av en kvinna, som sökte mig uppe i höet där jag gömt mig, vilket betyder, att det röda elementet skall sammankallas ifrån farmlandet för att hålla räfst med dödheten och ruttenheten i världen, och när så de röda komma med yxor och sågar, så falla många träd av sig själva, och litet motstånd kunna de göra, ty de äro torra. Och om eld och storm kommer ibland dessa träd, så kan jag inte se annat än ödeläggelse för dem alla, ty det gröna är i en mycket farlig ställning. Och dem jag såg på den höga åsen kanhända äro säkra en liten tid, om ej en storm inträffar, och kanske Herren Jesu Kristi ord fullbordas, som han säger i St. Lukas 23:31: "Ty om de göra detta med det friska trädet, vad skall då ske med det torra."

Så, vänner, bereden eder på vådasamma tider; ty överhet såväl som menig man är död i synd och otro. Guldet kan icke hjälpa dig på andra sidan graven, och i en nära framtid öppnas dörren antingen till fridens boning eller också till skam och vanära tillsammans med onda andar. Läs och tag min varning, ty kanske är det den sista, men kanhända att du har lyssnat till så många förmaningar, att du har fått trälar i dina öron och vill endast höra en ljuv melodi och honungsöta ord. Men en röst säger mig, att intet kan väcka dig till besinning annat än yxhuggen emot din rot. Farväl!

Ludvig.

FÖRSIKTIG.

Kan Ni visa mig det bästa hotellet i staden? frågade en resande mannen på perrongen.

— Ja, det kan jag, men jag vill inte.

— Varför inte?

— Nej, för när Ni sett det, skulle Ni tro att jag är en lögnhals!

FRÅN NEW NORWAY, ALTA

Red. av S. C. T.!

Jag har icke skrivit något i vår värderade tidning, sedan N. F. Brown var dess redaktör, och nu förefaller det mig, att det borde vara rum i Folkets röst för några rader från New Norway, Alberta, genom mig, när ingen annan ger sig tid att skriva härifrån.

Den 22 mars 1926 var det "beer election" i New Norway, och innan klockan elva samma afton blev det kungjort från Edmonton per radio, att N. N. "gick wet."

Det såg mörkt ut för de torra, som dagen förut trodde sig hava majoritet; och nu befanns det, att de våta hade 12 röster mera.

Vad var nu att göra? De torra gingo nu ut med en lista till alla, som voro röstberättigade i staden, om de ville teckna sina namn för att omintetgöra röstresultatet. Följden blev mer än hälften emot krog i New Norway. Därnäst begåvo de sig till Edmonton och överklagade beslutet; därefter cirkulerades en lista till alla, som fingo sin post från New Norway, med protest för ölkrog, och nära 90 procent tecknade sina namn därpå. Exemplet efterföljdes av de våta, som foro både långt ach nära för att nedgöra den föregående. Och allt sändes till Edmonton till hövitsmännen för Alberta Local Option att granskas. Och som det var hårt mot hårt, så sände han en man och en handsekreterare till New Norway för utredning av den tilltrasslade härvan.

På utsatt tid möttes de intresserade i U. F. A. Hall med sina advokater, och alla, som hade något att vittna, hade frihet därtill. Och många blevo inkallade att förstärka den ena eller den andra sidan, efter som behovet påkallade. Sedan har det varit vapenvila, med undantag av beridna polisen varit synlig i förening med sakernas gång.

I alla fall är där ingen ölkrog i New Norway ännu. Det enda tecken till att det skall bli, är att ledighetskommittén sitter i kö vid porten till den tillämnade krogen och väntar.

Vi ha nu fått regn efter den långa torkan. Och allt ser lovande ut för skörd så långt. Om nu flusjukan lämnade oss för gott, så vore det bra.

Jag törs ej göra detta brev för långt, men jag gratulerar styrelsen för Svenska Canada tidningen, som fått en så präktig redaktör, så nu efter mitt tycke är tidningen O. K. i sitt slag. Vänligen

E. Strömberg.

FRÅN LAC DU BONNET, MAN.

Red. av S. C. T.!

Med anledning av en insändare, som tecknar sig "X" samt ett resebrev undertecknat "Resande" i sist utkomna nummer av S. C. T., vill jag åter ta till orda.

Att börja med vill jag upplysa, att varje brev det värda smutskästaresällskapet skriver, så ta de nya namn och nya signaturer för att de på den vägen skola låta påskina, att det är så rysligt många, som äro emot mig. Dock tror jag, om vi räkna skribenterna noga, vi komma till siffran 3.

Vad den första signaturen beträffar, nämligen B. L. K., vill jag säga, att om vederbörande visste, vad som ligger på bordet framför mig angående den signaturen, tror jag det gingo kalla kårer efter deras ryggrad, men den saken få vi ha i minnet och återkomma till den längre fram. Vad signaturen "Okänd" beträffar, har den använts så ofta av skribenten i fråga vid olika tillfällen, när listor cirkulerat inom distriktet, att i stället för okänd har den blivit välkänd. Ja, skribenterna i fråga använda sig av alla möjliga kryphål för att dölja sin person. Varför gör ni det, ni som skriver så präktiga brev, det ni tror själv, att hela mänskligheten står på er sida, varför är ni så rädd att komma i dagsljuset, ni som är en sådan ljusets riddare? Ni är så rädd, att ni till och med gör eder till **namnförfalskare.** Den risken, som följer sådant, borde ni akta eder för. Vad har då undertecknad skrivit, som en sådan kraftig verkan åstadkommit? Ni, som läser S. C. T., har läst mina och deras brev; då får ni själv döma i frågan. Jag har ej med ett ord skadat någon av dem som bo i distriktet, ej heller med ett ord skämt ut vårt distrikt, och säkert är, att den som skämmer ut platsen, han lever på, och de grannar, han har, han **orenar** i sitt eget bo.

Så en sak till: Ni alla, som läst de båda breven härifr. n. inser, att som de äro avfattade, är det mig omöjligt att på ett anständigt sätt bemöta dem, varför jag anhåller, att S.C.T:s läsare ursäkta mig, om jag i en del punkter kommer att nypa litet för hårt i skrikenternas öron.

Jag börjar med resebrevet. Ni säg i tidningen, att det kom ett sällskap turister, damer och herrar, till vårt distrikt. Som ni kanske ej känner det, ber jag, som har äran vara bekant med dem, att inför Riverland bana få presentera dem. Ni såg, att de stoppade utanför här, och att jag var ute och talte med dem, samt har jag blivit presenterad för det värda sällskapet i S. C. T. i vår. Den förste bland turisterna var mr O. J. Han tjänstgjorde som färdledare. Så ha vi mrs L., mrs J., ja, färden gick bra hela vägen till L. D. B., så skulle sällskapet fara över till Riverland för att se, om det var lika vackert där, som undertecknad skrivit om, men det har sig ej bättre, än att de blevo liggande i ett dike vid vägen, och torde orsaken till missödet bero på att färdledaren är litet konstig i knoppen. De kravla sig upp ur diket och fortsätta. Så komma de till vår gravgård, som är omgiven av ett högt plankstaket med ett högt kyrktorn, och då säga de: "Nu måste detta vara Silver Fox Ranchen." De fara förbi, och nu ta de beslag på ranchen i fråga till sin egen gravgård, och det höga tornet begagna de väl till kyrka (vår gravgård är inhägnad med ett stältrådsstaket). Nu återstår att se, om silver foxarna bliva lika otacksamma åhörare, när färdledaren första gången skall predika i sin nyfunna kyrka, som Riverland publiken var i våras på basaren, då färdledaren uppträdde som trollgubbe.

Ja, turisterna i fråga fortsätta. Hur de köra, vet jag ej, men de sluta rätt mitt i Riverlands ungdomsklubb, där de tyckas vara riktigt hemma. Ni frågar: Hur kan ett sällskap turister från Winnipeg känna allt så väl i klubben? Ha de veto och känna de ras stadgar? Ni får aldrig disputera med de lärda. Men jag tror ej, att det är farligt att lämna en liten upplysning. Ser ni, det förhäller sig så, att turisternas färdledare är medlem i klubben. En annan i sällskapet har begärt inträde i klubben men blivit nekad. Så säga de värda resenärerna, att klubben ej har rätt att intaga gifta "idioter." Här vill jag göra ett tillägg. Om S. C. T. hade varit lika klok som klubben och ej intagit gifta idioter!

I slutet på sitt brev försöka de med några små oskyldiga lögner göra sig kvicka över min veteodling. Ja, för några år sedan, när en av de där turisternas hönsflock höll på att svälta ihjäl, då var det bra att få komma över till mig och få ett lass vete på kredit. Hur det gick sedan, det känner han och jag bäst till.

Så ha vi brevet från mr X. Som mr X. är samma person som färdledaren jag här ovan samtalat med, får svaret på X.' brev medföljа. På samma gång tänk, min kära X., vilket snille du besitter! Tänk, sådana sansade och sakrika brev du skriver, fri från avund, fri från lögner, fri från personligt hat!

Nu skulle jag bemöta en del beskyllningar. Vid basaren i fråga hade de anordnat scenen för ett litet teaterprogram, som såldes särskild biljett till. Vi voro fyra svenskar, som gjorde sällskap invid första föreställningen. Mr X. hade **erbjudit** sig att uppträda som någon sorts trollgubbe, när han kom fram och började, sågo vi ju genast, varåt det pekade. Vi sutto en stund. Så var det någon av det engelsktalande folket, som ropade till där nere i bänkarna: "Kasta ut den där dumme svensken!" Vi reste oss alla och gingo ned i stora salen. Och alla gåvo vi honom en gliring för sina dumheter. Så försökte han att vara kvick om en del av mina husdjur. Jag har dock aldrig gjort med mina husdjur som mr X. gjorde med sina här om året. När hösten kom, åt han själv upp allt vad de samlat under sommaren. Så stuvade han in hela svärmen i en "lard pail" och satte under "shantet" sitt. På våren tog han fram dem och lade dem på spisen, men trots alla hans vetenskapliga ansträngningar kunde han ej återkalla dem till liv.

Nå, min kära X., man skall äkta sig för att kasta sten på andra, när man själv sitter i glasskåp. Ni, som läst hans brev, blir ni klok på vad han menar, när han säger, att alla på Riverland fjäska för mig, och samtidigt talar han om, att alla äro mina fiender.

Men ett vill jag säga eder, ni i det där tidningsskrivarkompaniet, som ni bildat, att hade jag ej flera vänner bland folket här i distriktet än ni, ja då, min liv, plockade jag ihop mina pinaler och ginge genaste vägen härifrån.

Att jag håller om ryggen på slagskämpar och djurplågare, det får stå för hans räkning. De som känna mig, veta, att det är en svart lögn. Kan ni, mr och mrs, ej hitta på något bättre, då är det nåtan synd om eder.

Så tala de om delsbor. Nu har det spärat ur där uppe igen. Varför kan ni ej, ni som är delägare i bolaget, hjälpa mr X. att hålla tankarna tillsammans, medan han skriver? Det borde gå bättre för tre än för en. Varken jag eller en enda av svenskarna i hela L. D. B. municipalitet är från Delsbo, men skulle så ha varit, skulle vi ej ha skämts för det.

För att tro, sig till att utskämma vårt distrikt riktigt säga de, att här betalas 15 a 20 cents om dagen till arbetare, när de få från 3 upp till 5 dollars på andra ställen. Tror ni själv, att detta är sannt? Vi tro det icke. Ja, då måste mr X. vara lika dålig arbetare som skribent. Dock vill jag tillägga, att på de åtta år jag bott grannar med mr X., han inte gjort ett dagsverk, som jag skulle ha velat betala 20c för. Ja, så äro vi nu färdiga igen.

Ett vill jag anhålla om. När nu alla vi små farmare här på Riverland äro så fattiga, som vi ju äro, varför, när nu det lilla nybildade tidningsbolaget, som tagit på sin lott att spridа sanning och kunskap och alla ädla strävanden, varför kan ni ej giva oss en lektion i hönsavel och blodling, när ni har en person ibland eder, som är fullt kunnig på området?

Så till sist vill jag fråga S. C. T. och alla svenskar: Är det verkligen sådana skribenter som mr X. och mr Resande, som S. C. T. behöver för att föra sitt företag framåt? Är det sådana skribenter, som Canada behöver i de olika distrikten för att uppbarbeta landet, sådana som skandalisera arbetsamma och idoga män och kvinnor, skandalisera våra vägar, våra farmar, våra husdjur, våra gravgårdar (icke ens de dödas vilorum får vara i fred), våra möteslokaler och deras styrelser, våra ungdomsklubbar och deras styrelser? Huru länge skola vi tåla och fördraga sådant? Nej, och tusen gånger nej! Det finnes ingen plats och intet rum, där dessa nidskrivare behövas. De äro onyttiga tjänare och varken kunna eller vilja föra någonting framåt. De vilja bara så ut avund, hat och splittring ibland oss. Varför opponerar ni er ej emot dessa vampyrer utan lämnar dem fria tyglar att så ut sin ondska? Ville ni som jag, skulle vi resa oss som en man och göra slut på dessa nidskrivare, som bara vilja förstöra oss och vårt distrikt. Men ondskan har aldrig segrat. En dag kommer, då dessa komma att stå där med skam.

Frank Pearson.

Som svar på de ord, vår värde skribent riktar till S. C. T., vilja vi blott nämna, att tidningens redaktion är obekant med edra lokala förhållanden, och för att få ett helhetsintryck angående saken ansågo vi det vara på sin plats att låta bägge parternas brev inflyta. Härav torde det också framstå klart och tydligt, att vi icke äro delaktiga i några som helst nidskriverier. Det är och har alltid varit vårt motto att utestänga sådana, men ibland kan det hända, att på grund av vad som sagts här ovan en del brev av nämnda beskaffenhet inflyta, synnerligast då utgjutelserna komma i form av mer eller mindre täckta ordalag. Polemiken angående förhållandena i Lac du Bonnet har varit skarp, och det får stå för skribenternas egen räkning. Nu ha vi dock kommit till den slutsatsen, att de personer, som sökt nedsvärta samhället i fråga, dragit det kortaste stråt, och att de hädanefter borde hålla sig på behörig plats, synnerligast efter denna sista avbasning. Vidare få vi meddela, att inlägg angående Lac du Bonnet polemiken hädanefter måste undertecknas av skribentens namn. Anonym signatur får icke begagnas. Ävenså komma vi hädanefter att vara på vakt mot personliga utgjutelser eller mot allt vad som kan benämnas nidskriveri, sak samma från vilket håll det kommer. Vi beklaga, att en del skribenter gjort "Ordet Fritt"-avdelningen till ett oskyldigt medel för publicering av brev med sådant innehåll, som är nedsättande för såväl människor som samhälle. Om våra läsare önska få behålla denna deras egen avdelning, böra alla brev avsedda för densamma vara sådana, att de äro till heder för såväl skribenten som den plats från vilken han skriver. Sådana brev skola vi med nöje bereda rum för. Allt, som bär minsta spår av att vara nidskriveri eller anspelningar mot personer, kommer däremot att hamna i papperskorgen.—Red.

Litet om læstadianer.

Norrbotten, solljusets och norrskenets land, har ända sedan jag var barn, utövat en särdeles stor dragningskraft på mig, och då jag år 1922 erhöll anställning såsom lärarinna i en socken i närheten av polcirkeln, hade jag ännu så mycket av barnasinnet kvar, att det då tycktes mig, som om portarna till en sagovärld öppnats för mig.

Inte anade jag emellertid då, att av allt nytt som skulle möta mig på mitt nya arbetsfält, læstadianismen skulle komma att lämna det mäktigaste och djupaste intrycket. Mina kunskaper om denna storslagna, religiösa rörelse voro, då jag reste ditupp, mycket ytliga och ofullständiga.

Att Lars Levi Læstadius, den märklige prästmannen och botpredikanten, som verkade i Tornedalen under mitten av 1800-talet, och som åstadkom en sådan underbar förändring hos Tornedalsbefolkningen, är en av svenska kyrkans yppersta män vill väl ingen bestrida.

Däremot ha hans anhängare i våra dagar, d. s. k. læstadianerna, ej alltid det bästa rykte om sig. Huru ofta har jag ej varit vittne till att man vid blotta ordet læstadianer medlidsamt och hänfullt ryckt på axlarna. Även från håll, där man haft starka skäl att vänta något annat, karaktäriseras læstadianerna såsom endast en hop obildde, råa, enfaldiga finnar och lappar, vilka på grund av religiös åskådning äro uppenbara fiender till allt estetiskt, emedan de ej vilja ha blommor, tavlor, gardiner och andra prydnadssaker i sina rum. Och så vet man, att dessa människor samlas i mörka finnpörten och kåtor till underliga religiösa möten, där "rörelse" s. k. "likutuksia" är huvudsaken då de hoppa, gråta, skratta, falla varandra om halsen och ropa sitt vol, vol! Behöver man veta mera om læstadianerna för att förlöjliga eller fördöma dem, menar man.

De flesta av læstadianerna tillhöra den obildade klassen, det är sant, men om man undantager de nomadiserande lapparna äro de icke mera obildade än jordbrukarebefolkning med folkskolebildning på andra orter i vårt land, och mig tyckes det att de äro långt ifrån råa. Huru många är det, som med verklig övertygelse kunna bestrida, att religionen utövar det mest förädlande inflytande på människan, och — vilka kunna sägas vara förädlade, om ej det folk, som så har genomsyrats utav kristendomens sanningar, att dessa fått sätta sin stämpel på hela vardagslivet?

Om de förövrigt skulle göra skäl för benämningen enfaldiga, utgör ju ej detta något hinder för dem att fatta de högsta sanningar. Vad säger Kristus därom? "Jag prisar dig, Fader, du himmelens och jordens Herre, för att du väl har dolt detta för de visa och kloka, men uppenbarat det för de enfaldiga."

Bevis för att bildning ej behöver skilja en människa från læstadianismen är emellertid det förhållandet, att det finns en och annan son till læstadianer, som kommit bort från hemmet, satts i elementarskola och t. o. m. till sist tillägnat sig tidens högsta bildning och ändå blivit frädrens lära trogen. Många sådana fall finnas dock ej, beroende därpå, att det är så ytterst sällsynt, att læstadianer låta sina söner studera.

Att læstadianerna ansett krukväxter, gardiner, tavlor och andra prydnadssaker såsom onödiga, ja rent av fördärvliga, blir måhända ej så underligt för oss, om vi tänka på de förhållanden, under vilka dessa människor levat.

Naturen själv däruppe är ju storslagen men karg och dyster; vegetationen är oftast fattig. Människorna själva ha anpassat sig därefter — Det mörka finnpörtet var ingen lämplig plats för blommor och tavlor, det ter sig måhända fördelaktigare utan både tarvligare och finare prydnadssaker.

Sådana enkla saker som för oss blivit oumbärliga, ha för læstadianer många gånger tett sig såsom stor lyx, emedan de hos dem varit ovanliga.

Huru många andra kristna, utom læstadianer, anse ej att lyx och vridsväsende höra ihop. Och emot världen reagerar ju den andliga och världsväsende höra ihop. Och emot världen binder människohjärtat vid sig, skiljer det ju på samma gång människan ifrån Gud. Man kan icke tjäna två herrar. Detta ha de læstadianska predikanterna velat betona, då de i sina predikningar bestraffat världsväsendet bl. a. "lyxen" i hemmen och anpassat sig efter de enkla förhållanden, under vilka de levat. En ny tid har dock kommit även till finn- och lappmarken. Jag har varit inne i många læstadianska hem där det funnits gardiner, blommor, tavlor, mattor och blåndande vita dukar och detta t. o. m. bland de stränga västlæstadianerna.

Trots de nya sederna, som successivt inträngt, har man förblivit læstadian. Detta visar, att denna rörelse är livskräftig nog att blomstra även under nya, yttre former. — Vid de læstadianska mötena förekommer ibland, dock nu mera sällan än förr, "rörelse", s. k. "likutuksia". Den yttrar sig på så sätt, att någon mitt under predikan överväldigas av sin skuldkänsla och ovärdighet eller utav Kristi lidandes historia och börjar högljutt gråta och stöna och omfamna sina närmaste först och senare finnder och grannar, som de tro sig ha förorättat, och bedja dem alla om förlåtelse. Ibland förekommer det även att någon uppstämmer höga glädjerop, vid tanken på Kristi kärlek, den nuvarande lyckan för de utvalda och den än större väntade saligheten efter döden.

Den, som ensidigt fördömer denna likutuksia, må se sig om litet i det moderna livet och konstatera, att där finnes många slag utav dem, som hoppa galningar på ett eller annat sätt, där inte glädje och sorgeämnena äro så ädla och berättigade som hos dem, vilka äro offer för den læstadianska "rörelsen".

Alla, som yttrat något om læstadianismen, ha framhållit att det företrädesvis är hos kvinnor och svagare varelser, som denna likutuksia framträder. Ett bevis för att den även förekommer hos män, är det faktum, att vid stora möten, då flera hundra læstadianer varit samlade, ha alla kommit i likutuksia. Men naturligtvis förekommer den mest hos kvinnor som en naturlig följd av deras läggning, men då det på kulturorter gäller att vrida sig efter jazzmusikens toner äro nog männen minst lika temperamentsfulla.

Emellertid. För att bland læstadianer anses såsom en rätt kristen, fordras ånger och sorg över synden först och främst.

Den læstadianska predikan går också ut på att få människorna att lära känna sig och vakna upp ur sin syndasömn. En læstadianpredikant har icke som regel att börja sin predikan med lag och sluta med evangelium. Han anser, att evangelium är till ingen nytta, ja, rent av till fördärv för en i syndasömn stadd människa. Sitter menigheten kall och oberörd, predikar han lag hela tiden, och på så sätt fortsätter han sina predikningar, till dess att någon kommit i stor ångslan för sin själ; visar sig denna ångslan och ånger vara ihållande och uppriktig kommer evangelium och avlösning. Före avlösningen kommer den offentliga bikten. Av den pånyttfödda människan fordras sedan ett rättskaffens och gudfruktigt leverne.

Huru visar sig detta leverne? Exempelvis; familjebanden äro starka, äktenskapet hålles i helgd, hemmen goda och fridfulla, ärlighet i handel och vandel, arbetet hålles i ära.

Læstadianen tar religionen allvarligt. Den är inte bara en högtids- och söndagsklädnad för honom; såsom munnens bekännelse är, så är ock livet. — Jag tror inte, att en læstadian under någon tid av dagen glömmer att han först och främst är en kristen. Varest två eller flera av dem äro församlade kommer också samtalet alltid in på det, som är det enda nödvändiga för människan; livet i Gud.

Jesus säger i sin översteprästerliga förbön, där han beder för dem som Fadern tagit ut ur världen: "Jag beder, att de alla må vara ett". Detta ord har bland læstadianerna på ett mer än vnligt sätt blivit förverkligat. De känna och visa att de äro andliga syskon. Emedan de ej kunna tro syndernas förlåtelse, utan att en kristen avlöser dem eller tillsäger dem syndernas förlåtelse, ha de ju också kommit i en särdeles beroende ställning till varandra. Det faller ju av sig själv, att samhörigheten och syskonkärleken dem emellan ej är av det sentimentala slaget, som inkräntar på familjelivet, den är alltigenom frisk, sund och hälsosam.

Det allvar, den kraft och ståndaktighet varmed læstadianerna hålla fast vid sin lära, kan ju ej annat än sätta djupa spår hos det uppväxande släktet i de læstadianska hemmen. Många unga, som ännu haft sin lust i världen, har jag hört yttra, att en gång skulle väl också de bli påverkade och bli sanna kristna, men nog skulle de gå i fars och mors fotspår, trots det att de gjort någon bekantskap med andra samfund både på -aner och -ister och allt vad de nu heta.

Kristendomstimmarna i en skola bland læstadianska barn är en högtidsstund som få. De flesta av dessa barn både känna och veta, att de äro evighetsvarelser, och att kristendom är det viktigaste ämnet i skolan. Hos alla finnes åtminstone den djupa vördnaden för Guds ord. Det är sorgligt nog mycket som brister i det fallet hos många andra folkskolebarn t. o. m. i ödebygder och fjälltrakter.

Mycket mera vore att tillägga om læstadianerna, men dessa rader avse ej att uttömande behandla ämnet. Jag skulle blott önska att varje något religiöst intresserad människa bleve i tillfälle att höra de læstadianska predikanterna utlägga ordet, icke en utan många gånger, och jag är förvissad om att även de, som ha mycket att anmärka mot dessa predikningar, skulle erkänna att där fanns kraft o. liv i förkunnelsen och logiskt textutredning, något som hos en hel del andra predikanter, som översvämma våra bygder, alldeles saknas.

Vem, som varit bland læstadianer, kan undgå att beundra det sunda och kraftigt, som vilar över denna ärbara befolkning, som man tycker sig se för sin inre syn, då långa avstånd skilja, med den fria pannan lyftad mot himmelen med säkra, raska kraftiga rörelser vandra på obanade stigar mot myrslätten eller "kyrkstan" som mål, eller — jag ser dem, då de som bäst "ränna forsen". Den högnordiska kyligt friska vinden piskar brunbyade, väderbitna ansikten; varje rörelse hos dessa människor talar om tro, som håller, fast vilja, arbetsglädje, pliktuppfyllelse och sunt allvar. — Eller — jag ser dem ännu hellre församlade omkring den flammande tjärvedsbrasan en vinterkväll. En granne kommer in och hälsar det bland dem vanliga: Guds frid! Flera inne i stugan svara med samma ord. Man behöver ej mer än vara med om denna lilla scen, för att förstå att det måste vara något ovanligt med dessa människor. Gästen bjudes gebäst en stol alldeles intill brasan. Den trefotade kaffepannan puttrar snart. En stund sitta kanske alla tysta och se drömmande in i elden. Sedan börjar samtalet; kanske rör det sig i början om alldagliga saker, nyheter, litet politik och dylikt, men aldrig går man ifrån varandra utan att ha talat om andliga ting. Då bör man ofta Lars Levi Læstadius' namn nämnas, och man får en tydlig förnimmelse av huru denna mäktiga ande ännu lever bland sitt folk.

Åsa Koski.

Små Tragedier.

— Varför ser du så ledsen ut i dag, Lisa?

— Jag har sagt farväl till min ungdom! Pappa har förbjudit mig att åka på ledstänger!

Modern: Snälla doktorn, min unge son måste verkligen icke vara frisk, han säger att han sällan faller i sömn före tre och på morgonen har han alltid huvudvärk. Kan doktorn inte göra något?

Husläkaren: Ja, jag tror jag föreslår en huskur. Försök med att någon tid framåt lämna honom utan portnyckel!

VANCOUVER ANNONSER

S. BERGMAN
251 Hastings St. E.
VANCOUVER, B.C.
Största urval av svenska grammofonskivor. Katalog fritt.

PRENUMERATIONER Å
SVENSKA CANADA-TIDNINGEN
upptagas i Vancouver, B. C. av
S. BERGMAN 251 Hastings St. E
JOHN GREEN 205 Carroll St.

För Denna Nervösa Åkommа —Dålig Sömn—Dålig Matsmältning

Antligen Kan Lindring Erhållas. Det är Underbart Hur Fort Nuga-Tone Gör Verkan. Tusentals Finna Lindring Inom Endast Några Dagar.

Om er läkare icke redan ordinerat det för eder så gå till apoteket och köp en flaska Nuga-Tone. Nuga-Tone återför kraft och spänstighet till de utslitna nerverna och musklerna. Skapar rött blod, starka, stadiga nerver och ökar på ett underbart sätt deras motståndskraft. Ger god aptit, god matsmältning, regelbunden avföring, stor livslust och ambition. Om ni inte mår riktigt bra är ni skyldig er själv att göra ett försök därmed. Det kostar er ingenting, om ni icke gagnas därav. Det är behagligt att ta in, och ni kommer att känna er bättre med samma. Tag intet substitut. Tag det just några dagar, och om ni inte mår bättre eller ser bättre ut, tag återstoden av paketet tillbaka till apoteket, och edra pengar komma att återbetalas. Tillverkarne av Nuga-Tone ämbetsmän att alla apotekare garantera detsamma och återbetala edra pengar, ifall ni icke blir belåten. Rekommenderas, garanteras och säljes av alla apotekare eller sändes direkt per post-traktteret från National Laboratory, 1054 S. Wabash Ave., Chicago, Ill., vid mottagandet av $1.00.